

به حدی مردم
از امریکایی‌ها
نفرت داشتند که
همان روزی که
امریکایی‌ها از
افغانستان خارج
شدند، مردم جشن
گرفته بودند. این
جشن را امارت
نگرفت. مردم
عوامی هم که در
خانه‌شان تفنگ و
سلاح داشتند به
افتخار اینکه امریکا
را شکست دادند،
جشن می‌گرفتند

از نمایندگان با رئیس پارلمان آقای عبدالرئوف ابراهیمی هم آنجا بودند. بحث شروع شد! آقای کرزای از همگی سؤال می‌کرد که در باره پیمان استراتژیک نظر شما چیست؟ زمانی که نوبت من رسید، دلایلی داشتم که استقلال کشور زیر سؤال می‌رود و ما منافع مادی و معنوی خودمان را از دستمان می‌دهیم. مثلاً یکی از مواد پیمان این بود که «هوابیماهای امریکا نباید بازرسی شود و آنها می‌توانستند در هر جای کشور فرود بیایند و هربارگیری که بخواهند انجام دهند و کسی حق تفتیش آنها را ندارد.» من چند ماده از پیمان را یادداشت کرده بودم و گفتم. آقای کرزای عصبانی شد! به من گفت که آقای خواصی اگر پیمان استراتژیک در پارلمان رأی نیاورد، شما باید سالانه ۴ میلیارد دلار برای نیروهای امنیتی تأمین کنید چرا که شما مخالفت کردید! من گفتم شما باید پیدا می‌کردید و مقصر هستید! در طول این ۱۱ سال حکومت شما و سرازیر شدن میلیاردها دلار در افغانستان نتوانستید یک پروژه زیربنایی را در افغانستان احداث یا چیزی از معادن افغانستان استخراج کنید و برای مردم افغانستان سرنوشتی را رقم بزنید که امروز مجبور نشوید به خاطر پول و گدایی، عار و ننگ به افغانستان بیایید؟ ما این عار ننگ را قبول نمی‌کنیم. این مسئولیت شماست. من از وزیر معادن شما سؤال کردم که کلانترین معادن افغانستان کدام است؟ گفت معدن آهن آجیک که در طول ۷ سال می‌توان آن را استخراج و به بازار عرضه کرد. شما در طول ۱۱ سال نتوانستید یک معدن را استخراج کنید. من مسلمان افغان هستم و این کار را نمی‌کنم. بالاخره مجلس ما به تلخی گرایید و برآمدیم از ارگ. جلساتی هم درباره پیمان امنیتی در زمان اشرف غنی داشتیم. آقای اتمر مشاور امنیتی آقای غنی بود و شاید این مصاحبه ما را بشنود و تأیید کند. آنها می‌گفتند با مجلس هیچ مشکلی نداریم، مشکل ما فقط خواصی هست! و ما از زبان آقای خواصی می‌ترسیم که همه را با سخنرانی‌اش منقلب می‌سازد. حتی به من گفتند روز تأیید معاهده امنیتی به پارلمان نروید و بگویید که مریض هستید! گفتم الحمدلله در صحت هستم. الحمدلله امروز شاهد این هستیم که امریکا به شکل مفتضحانه و رسوا از افغانستان خارج شد و شکست خورد.

در خیابان‌های کابل علاوه بر تبلیغات و هجمه رسانه‌ای که بود و زمانی که می‌خواستیم بیاییم، امنیت بسیار خوبی برقرار شده است که شاید آن نیروهای امنیتی واردوی ملی و ارتشی که ۴ میلیارد دلار باید امریکایی‌ها به آنها می‌دادند، زمانی که سرکار بودند، نه از آن حکومت دفاع کردند و نه تأمین امنیت انجام دادند. دلیل این چه بود که هیچ کدام از آن نیروهایی که به معاهده امنیتی و استراتژیک از طرف امریکا تأمین مالی می‌شدند، مقاومتی در برابر طالبان برای فرو نپاشیدن شهرها و حکومت جمهوری نکرند؟